

Esikoiskirjat mediassa
Mitä esikoiskirjoista kirjoitetaan

Tuija Numminen

Opinnäytetyö
Journalismin ko.
kevät 2015

<p>Tekijä tai tekijät Tuija Numminen</p>	<p>Ryhmätunnus tai aloitusvuosi 2007</p>
<p>Raportin nimi Esikoiskirjat lehdistössä Mitä esikoiskirjoista kirjoitetaan</p>	<p>39</p>
<p>Opettajat tai ohjaajat Miisa Jääskeläinen</p>	
<p>Tämän opinnäytetyön tarkoituksena on selvittää, mitä ja miten esikoiskirjoista ja -kirjailijoista kirjoitetaan erityyppisissä lehdissä ja niiden verkkosivuilla.</p> <p>Opinnäytetyötä varten on valittu kolme vuoden 2014 esikoiskirjailijaa ja -teosta ja muutama erilainen lehti, joissa niistä on kirjoitettu.</p> <p>Lukeminen kiinnostaa ihmisiä aina, ja kirjailijan ammatti kiehtoo yhä monia, vaikka harva sillä pystyy itsensä yksinomaan elättämään.</p> <p>Analyysi osoitti, että kirjailijoista halutaan kirjoittaa mediassa varsinkin silloin kun kirjan teema on erilainen, ja kirjailija on ehdolla jonkun kirjallisuuspalkinnon saajaksi.</p> <p>Kirjailijan on myös osattava hyödyntää julkisuutta sopivasti, jotta hänen teoksensa tulee tutuksi suurelle yleisölle. Kirja-arvostelut ovat siksikin tärkeitä, että kirjailija huomioidaan apurahoja jaettaessa.</p>	
<p>Asiasanat kirjailija, esikoiskirjailija, kirja, juttutyyppe, aikakauslehti, julkisuus</p>	

Sisällysluettelo

1	Johdanto.....	1
2	Tutkimuskohde.....	5
2.1	Keskeisiä käsitteitä.....	5
2.1.1	Kirjailija.....	5
2.1.2	Esikoiskirjailija.....	6
2.1.3	Kirja-arvostelu.....	6
2.1.4	Kirjaesittely.....	7
2.1.5	Kirjailijahaastattelu.....	7
2.1.6	Kirjablogi.....	7
2.1.7	Kirja-alan palkinnot.....	8
2.2	Aikakauslehden sisältö.....	10
2.3	Tekstit.....	11
2.4	Tietojen oikeellisuus.....	11
3	Tutkimuskohteiden esittely.....	13
3.1	Tommi Kinnunen.....	13
3.2	Anni Kytömäki.....	14
3.3	Pajtim Statovci.....	15
4	Metodi.....	17
4.1	Aineisto.....	17
4.2	Aineiston analyysi.....	18
4.2.1	Kodin Kuvalehti.....	18
4.2.2	Suomen Kuvalehti.....	19
4.2.3	Me Naiset.....	19
4.2.4	Vertailukohde.....	19
4.3	Aineiston erittely.....	20
4.3.1	Yhteenveto.....	24
5	Johtopäätökset.....	29
6	Pohdinta.....	31
6.1	Tutkimuksen arviointi.....	31
6.2	Lopputyön arviointi ja idea jatkotutkimukseen.....	34
7	Lähteet.....	35

1 Johdanto

Kirjoja ilmestyy joka vuosi paljon. Painetun kirjan merkitys ei ole ainakaan vielä meillä Suomessa vähentynyt, vaikka sähkökirjoja on jo runsaasti tarjolla. Yksi syy saattaa olla sopivien ja kohtuuhintaisten lukulaitteiden huono saata- vuus. Tietotekniikka kehittyy kuitenkin koko ajan, joten tulevaisuudessa luke- minen onnistuu varmasti hyvin älypuhelimien avulla. Puhelinhan meillä on aina mukanaamme.

Kirjailijan urassa on yhä tietynlaista hohtoa, jonka kansainvälisesti menesty- neet kirjailijamme ovat saaneet aikaan. Esikoiskirjailijoiden määrä on vuosit- tain kohtuullisen suuri. Viime vuonna kaunokirjallisia esikoiskirjoja ilmestyi 69 kappaletta. Moni on saattanut päätyä kirjailijaksi melkein epähuomiossa, joku toinen taas on suunnitellut teoksensa julkaisemista pitkään. Myös omakustan- teiden julkaiseminen kiinnostaa nyt monia kirjailijan urasta haaveilevia, sillä digitaalinen tekniikka mahdollistaa pienetkin painosmäärät kohtuullisilla kus- tannuksilla.

	2010		2011		2012		2013		2014	
		%		%		%		%		%
Kaunokirjallisuus yhteensä	45	+2	36	-20	53	+47	51	-3	54	+5
Kotimainen proosa	38	+11	29	-23	47	+62	46	-2	37	-19
Kotimaiset runot ja näytelmät	8	0	8	0	4	-50	1	-75	8	+700
Lasten- ja nuortenkirjat yhteensä	21	-25	21	0	11	-47	12	+9	15	+25
Kotimaiset lastenkirjat	18	-5	15	-16	7	-53	9	+28	12	+33
Kotimaiset nuortenkirjat	4	-33	7	+75	4	-42	2	-50	2	0
Yhteensä	66	-10	57	13	64	+12	63	-1	69	+9
Yhteensä	66	-10	57	-13	64	+12	63	-1	69	+9

Tilasto1. Suomen Kustannusyhdistyksen vuositilasto; esikoiskirjailijoiden kirjat

Jukka-Pekka Puro toteaa viestintää käsittelevässä kirjassaan (2004, 121, 123), että paperilla on yhä arvonsa. Tekniikka ei toimi aina ja kaikkialla. Kun teos on paperilla, se on myös konkreettinen ja kertoo tietynlaisesta viitsei-
liäisyydestä. Painettu kirja myös jää elämään sähköistä aineistoa varmemmin. Jotkut herkät ihmiset saavat nykyisin allergisia reaktioita sähköstä; silloin vanha kunnon paperille painettu kirja on ainoa vaihtoehto.

Jotta painettu kirja jäisi elämään pitkäksi aikaa, tarvitsee kirjailija ja hänen kirjansa myös julkisuutta. Julkisuutta saadaan, jos / kun kirja ja sen aihepiiri kiinnostavat toimittajia ja saavat heidät lukemaan ja arvostelemaan sen ja ehkä tekemään myös kirjailijahaastelun, joka tekee kirjailijan tutuksi ainakin lehden lukijoille. Kirjamessut ja erilaiset lukijatapaamiset voivat olla varsinkin julkisuuteen tottumattomalle esikoiskirjailijalle hankalia, mutta niissä hän voi kohdata lukijansa ja saada heiltä suoraa palautetta ja vinkkejä.

Meillä on Suomessa erittäin toimiva kirjastolaitos, joka mahdollistaa uutuuskirjojen lukemisen kaikille kirjastokortin hankkineille. Esimerkiksi pääkaupunkiseudulla on 63 kirjastoa. Niiden kokonaiskäyntien määrä viime vuonna oli noin 17 miljoonaa, josta verkkokäyntejä yli 5 miljoonaa. Kirjastoista löytyy 3,4 miljoonaa teosta, ja ne palvelevat yli miljoonaa pääkaupunkiseudun asukasta (helmet.fi).

Koko maassa kirjastoissa käytiin vuonna 2014 yli 50 miljoonaa kertaa. Kuntien ja kaupunkien yleisissä kirjastoissa käytiin viime vuonna yli 50 miljoonaa kertaa ja niistä annettiin 91 miljoonaa lainaa. Asukasta kohden käyntejä kertyi 9,3 ja lainoja 16,8. Kirjastoissa järjestettiin erilaisia tapahtumia kaikkiaan yli 32 000 ja niihin osallistui lähes 812 000 henkilöä. Tapahtumien, kirjailijailtojen, lukupiirien, konserttien, luentojen ja nukketeatteriesitysten määrä kasvoi 16 % ja osallistujamäärä 7 % edellisvuodesta. Lisäksi kirjastoissa järjestettiin yli 6200 näyttelyä sekä yli 22 000 käyttäjäkoulutusta (26 000 tuntia).

E-kirjoja oli tarjolla kirjastoissa vuonna 2014 yhteensä 72 800 e-kirjaa, joita käytettiin 151 000 kertaa. Kirjastoverkossa ei ole tapahtunut oleellisia muutoksia. Suomessa on 291 pääkirjastoa ja 465 lähikirjastoa. Toimivia kirjastoautoja on 142, joista asiakkaat saivat yli 7 miljoonaa lainaa (kirjastot.fi.)

Vuonna 2008 tehdyn tutkimuksen mukaan kirjoja ostettiin 22 miljoonaa kappaletta vuodessa. Valitettavasti tuoreempaa tutkimusta ei ole tehty. Tuo huikea määrä on seitsemässä vuodessa varmasti vähentynyt, mutta silti kirjoja myydään ja ostetaan yhä paljon.

Tuoteryhmä	%
Kaunokirjat	-10,8
Lasten- ja nuorten kirjat	1,9
Tietokirjat	-6,9
Oppikirjat	-3,6
Pokkari	-8,2

Tilasto2: Suurimpien kirjakauppaketjujen myynnin muutos 1.1.-31.12.2014

Suomen Kirjakauppaliiton vuoden 2014 kirjakauppamyyntiin perustuvan tilaston mukaan kaunokirjojen myynti on viime vuonna laskenut, mutta vastaavasti lastenkirjojen ja pokkareiden myynti on kasvanut. Tämä kertoo siitä, että kirjat kiinnostavat ihmisiä yhä, ja myös lapset halutaan totuttaa kirjoihin jo pienestä pitäen. Pokkari on edullinen vaihtoehto kovakantiselle kirjalle, ja se on kevyt kuljettaa mukana matkalukemisena.

Alla olevassa taulukossa on Suomen Kustannusyhdistyksen jäseniltään keräämän tiedon perusteella tilastotietoa vuodesta 2010 vuoteen 2014.

Julkaistut uutuudet, painetut kirjat, kpl

	2010		2011		2012		2013		2014	
		%		%		%		%		%
Kaunokirjallisuus yhteensä	671	-7	757	+12	699	-7	709	+1	656	-7
Kotimainen proosa	261	-17	319	+22	290	-9	312	+7	283	-9
Kotimaiset runot ja näytelmät	92	-9	87	-5	67	-22	49	-26	60	+22

Tilasto3. Suomen Kustannusyhdistys; julkaistut uutuudet

Tutkimuskysymyksenäni on selvittää, millaisen vastaanoton esikoiskirja ja esikoiskirjailija saavat aikakauslehdessä. Kirjailijat ovat vielä lukijoille tuntemattomia eikä heidän tyyliinsä ja tapansa kirjoittaa ole vielä tuttua. Tyyli toki vaihtelee myös teoksen mukaan, sillä kaunokirjallisia romaaneja on monenlaisia; esimerkiksi fantasia-, historiallisia, jännitys-, kauhu-, rakkaus-, rikos-, sota-, tieteis- ja uskonnollisia romaaneja.

Kirjat ja kirjailijat kiinnostavat minua, sillä olen ollut koko tähänastisen työurani kustannusliikkeessä töissä. Olen myös suorittanut työn ohessa libristin ja kustannustoimittajan opinnot. Lisäksi olin alusta asti mukana toimittamassa Cult24 Magazinen kirjallisuussivua, johon haastattelin kirjailijaa, jolta oli juuri ilmestynyt kiinnostava kirja. Lisäksi sivulla oli kirjavinkkejä pienin esittelyin.

Valitsin kolme vuoden 2014 esikoiskirjailijaa: Tommi Kinnunen, Anni Kytömäki ja Pajtim Statovci. Tarkasteltavat lehdet ovat Me Naiset, Kodin Kuvalehti ja Suomen Kuvalehti. Vertailukohteena on lisäksi yksi aikuisille suunnatun lehden alla ja sen lukuun toimiva kirjablogi.

2 Tutkimuskohde

Tutkimuskohteeni on esikoiskirja ja -kirjailija ja se, mitä ja miten heistä ja heidän teoksistaan kirjoitetaan lehdissä ja lehtien verkkosivuilla.

2.1 Keskeisiä käsitteitä

Selvitän aluksi muutamia kirjallisuuteen kuuluvia käsitteitä.

2.1.1 Kirjailija

Kirjailijan ammattiin ei ole tutkintoa. Kirjailijaksi ei valmistuta mistään oppilaitoksesta. Sivistyssanakirjan mukaan kirjailija on henkilö, joka kirjoittaa (tai on kirjoittanut) kirjoja, varsinkin kaunokirjallisia teoksia. Kirjailija on henkilö, joka kirjoittaa ammatikseen ja luo uutta tekstiä. Kaunokirjailija luo fiktiivisen tarinan, tietokirjailija tai oppikirjan tekijä kerää ja tarkistaa faktatietoa kirjaansa varten. Yleensä nimitys otetaan käyttöön vasta, kun ensimmäinen teos on julkaistu.

Moni kirjailija on saattanut opiskella kirjallisuutta, äidinkieltä ja viestintää. Tehdessäni kirjailijahaastatteluja kesällä 2014 lopettaneeseen Cult24 Magazineen, huomasin, että erittäin moni kirjailija on tai ainakin oli aiemmin työskennellyt toimittajana. Moni heistä totesi, että toimittajaopinnot sekä toimittajana työskentely oli antanut hyviä työkaluja (muun muassa hyvän äidinkielen taidon ja oikeakielisyyden sekä halun ja valmiudet ottaa selvää asioista) myös laajemman kirjallisen teoksen eli kirjan kirjoittamiseen. Toki kirjailija voi olla vaikka lääkäri, ja silti kiinnostua fiktiivisen romaanin kirjoittamisesta. Elämänkokemuksesta ja koulutuksesta on aina hyötyä. Kirjailija saattaa pystyä hyödyntämään paljonkin omaa ammattialaansa luomassaan teoksessa. Itselle tutusta asiasta on helpompi kirjoittaa.

2.1.2 Esikoiskirjailija

Ensimmäisen kirjansa julkaissut kirjailija on esikoiskirjailija.

2.1.3 Kirja-arvostelu

Arvostelussa arvioidaan jokin teos ja esitellään se lukijalle. Sekä kritiikkiä että kehuja tulee esittää. Teosta yleensä lisäksi suositellaan jollekin kohderyhmälle. (Aikakauslehtimedia.)

Arvostelu on mielipideteksti, jonka pohjana on jokin kaunokirjallinen tai muu teos, teatteri- tai muu esitys, elokuva, näyttely. Arvostelun tehtävänä on tiedottaa teoksen ilmestymisestä, esitellä teos ja virittää siitä keskustelua.

Arvostelija esittelee teoksen ja sen tekijän, erittelee ja tulkitsee teosta, pohtii ja arvioi perustellen teosta suhteessa muihin saman tekijän teoksiin tai muihin esimerkiksi saman aikakauden tai samasta aiheesta luotuihin teoksiin (www02.oph.fi/etalukio/aidinkieli/kurssi3/arvostelu.html.)

Arvostelu, arviointi eli kritiikki (kreikan sanasta krinein 'erottaa, ratkaista') on arviointia, jossa tarkoituksena on arvosteltavan asian arvon tutkiminen, pohdiminen ja määrittely. Kritiikki on siis luonteeltaan arvottavaa. Arvostelijan, arvioijan kritiikki on subjektiivinen analyysi arvosta. Arvioijaa kutsutaan kriitikoksi. Kriitikko kritisoi, eli antaa oman arvionsa arvolle. Arvioija ottaa kantaa ja tulkitsee arvoa (Wikipedia.)

Arvostelu on pohjimmiltaan sosiaalista toimintaa. Kritiikki on kantaaottava. Kritiikki on ihmisten ilmaisua toiselle ihmiselle tai asialle. Se voi olla yhteisön kollektiivista mielipidettä jotain muuta kohtaan. Kritiikki voi olla kielteistä, positiivista tai sen tarkoitus on kehittää arvoa. Kritiikillä voi myös vähätellä arvoa. Hyvän kritiikin perusajatus on mahdollisimman perusteellisen objektiivisuuden hakuisuus arvioituun asiaan, ottaen huomioon kritiikille altistuneen kannan. Aihe, jota kritisoidaan, voi olla aineeton tai aineellinen. Kritiikkiä voidaan myös estää ja hallita. Monessa maassa kriittisyys on kielletty. Sitä

voidaan estää tiedonjulkaisua estämällä tai luomalla pelkoa kriittisen tiedon julkaisijoihin (Wikipedia.)

Arvostelu on lyhyesti sanottuna jonkun kuvailua, tulkintaa ja arvottamista.

2.1.4 Kirjaesittely

Kirjaesittely on suppeampi kuin kirja-arvostelu. Siinä esitellään kirja ja mahdollisesti myös kirjailija lyhyesti. Juonesta voidaan hieman kertoa.

2.1.5 Kirjailijahaastattelu

Kirjailijahaastattelu on kirjailijasta tehty henkilökuva. Haastattelu voi keskittyä kirjailijan kirjoittamaan kirjaan tai paljastaa hänestä jotain uusia piirteitä. Tyylilaji ja sisältö vaihtelevat lehden linjan ja aihealueen sekä toimittajan mukaan.

2.1.6 Kirjablogi

Kirjablogi voi olla keskittynyt joko pelkästään kirjoihin tai laajemmin kulttuuriin. Blogin kirjoittaja kertoo omalle tyylilleen ominaisesti, mitä mieltä hän on lukemastaan kirjasta. Blogeissa mielipiteet saatetaan esittää suoraviivaisemmin kuin paperilehdessä tai lehden sivuilla olevassa kirja-arvostelussa. Blogin kirjoittaja voi esiintyä netissä lähes nimettömänä, mutta yleensä blogisti kertoo jotain itsestään, jotta blogin lukija voi arvioida hänen ammattitaitonsa arvostelun tekijänä.

2.1.7 Kirja-alan palkinnot

Kirja-alalla on paljon palkintoja, joilla halutaan kannustaa kirjailijoita panostamaan työhönsä entistä enemmän. Jokainen saatu palkinto tai jopa ehdokkuus ilahduttaa varmasti jokaista kirjailijaa, sillä silloin hänet ja hänen teoksensa on ainakin huomattu ja todettu palkitsemisen arvoiseksi. Rahallisen palkinnon turvin joku muutoin päivätyössään elantonsa takia täysin kiinni oleva kirjailija saattaakin pystyä jäämään pidemmälle virkavapaalle kuin hänellä muuten olisi mahdollista. Kirjan työstäminen ja valmistuminen päivätyön ohessa on erittäin paljon aikaa ja resursseja vievä projekti. Esittelen kirja-alan palkinnoista ne palkinnot, joita tutkimuksen kohteena olevat esikoiskirjailijat ovat saaneet tai joiden ehdokkaina he ovat olleet.

Finlandia-palkinto

Finlandia-palkinto on vuonna 1984 perustettu kirjallisuuspalkinto, jonka jakaa vuosittain Suomen Kirjasäätiö tunnustuksena ansiokkaan romaanin kirjoittajalle. Vuodesta 1993 palkinnon on voinut saada vain romaani. Samana vuonna myös sääntöjä muutettiin: lopullisen palkinnonsaajan valitsee kolmijäsenisen lautakunnan ehdolle nimeämistä 3–6 kirjasta yksi tuomari. Finlandia-palkinto on Suomen tunnetuin kirjallisuuspalkinto. Vuodesta 2008 alkaen palkinnon suuruus on ollut 30 000 euroa (Wikipedia.)

Finlandia-palkinto on Suomen Kirjasäätiön jakama tunnustus ansiokkaasta suomalaisesta romaanista (Suomen Kirjasäätiö.)

Gummeruksen palkinto, Kaarlen palkinto

Kaarlen palkinto tai Kaarlen päivän palkinto on kustannusosakeyhtiö Gummeruksen vuodesta 1970 alkaen jakama kirjallisuuspalkinto omille kirjailijoilleen. Palkinto myönnetään vuosittain ansiokkaasta kirjallisesta teoksesta tai

koko tuotannosta. Vuonna 2014 palkintosumma oli 5 000 euroa. Palkinto on saanut nimensä Gummeruksen perustaja Kaarle Jaakko Gummeruksen mukaan (Wikipedia.)

Helsingin Sanomien kirjallisuuspalkinto

Helsingin Sanomien kirjallisuuspalkinto on yhtiön vuodesta 1995 alkaen vuosittain jakama palkinto vuoden parhaalle suomenkieliselle esikoisteokselle. Vuonna 2014 palkinto oli arvoltaan 15 000 euroa. Palkinto jatkaa aikaisemman, vuosina 1964–1994 jaetun J. H. Erkon palkinnon perinnettä (Wikipedia.)

Tulenkantaja-palkinto

Tulenkantaja-palkinto on Aamulehden ja Tulenkantajien kirjakaupan vuonna 2012 perustama kirjallisuuspalkinto.

Tulenkantaja-palkinto myönnetään suomalaiselle kirjailijalle tunnustukseksi vuoden eniten käänös- ja vientipotentialia edustavalle suomenkieliselle kirjailijalle, jonka teoksella arvioidaan olevan mahdollisuuksia menestyä käännöksenä Euroopassa. Palkintosumma on 5 000 euroa. Aamulehden ja Kirjakauppa Tulenkantajan koolle kutsuma raati valitsee asetetuista 4-6 ehdokkaasta voittajan. Palkintoraati ottaa huomioon kuluneen vuoden osalta kaiken suomenkielisen kauno- ja lastenkirjallisuuden, joka on toimitettu raadin tietoon (Tulenkantajat.)

Palkintoidean isä on runoilija, kirjakauppias ja kustannuspäällikkö Ville Hytönen. Palkintoraadin puheenjohtajana toimii vuoden kerrallaan ulkomailla menestynyt suomalainen kirjailija. Hän toimii myös palkitun kirjailijan kummina. Ensimmäinen puheenjohtaja oli Sofi Oksanen (Wikipedia.)

Vuoden kirja -palkinto

Suuri Journalistipalkinto -kilpailussa palkittiin nyt ensimmäistä kertaa myös Vuoden kirja. Palkinto jaettiin Kirjan vuoden 2015 kunniaksi.

Bonnierin Suuri Journalistipalkinto -kilpailussa on neljä kategoriaa: Vuoden juttu, Vuoden journalisti, Vuoden journalistinen teko ja nyt uutena Vuoden kirja. Palkinnon arvo jokaisessa kategoriassa on 7500 €. Suuri journalistipalkinto on jaettu Suomessa vuodesta 2001 alkaen.

Vuoden kirja -palkinto annetaan teokselle, joka avaa uusia näköaloja, lisää lukijoiden ymmärrystä toisia ihmisiä ja elämän eri ilmiöitä kohtaan sekä auttaa hahmottamaan maailmaa, jossa elämämme. Kilpailu on avoin kaikille kirjallisuuden lajeille ja formaateille (<http://suurijournalistipalkinto.fi>.)

2.2 Aikakauslehden sisältö

Aikakauslehti on tilattava tai irtonumerona ostettava tai jäsenyyden tai asiakkuuden perusteella lähetettävä julkaisu. Se ilmestyy säännöllisesti vähintään kerran vuodessa (Aikakauslehtimedia.) Aikakauslehtiin kuuluu yleisaikakauslehtiä, järjestö- ja ammattilehtiä sekä asiakaslehtiä ja harrastelehtiä.

Aikakauslehti rakentuu teksteistä ja kuvista (Rantanen 2007, 10.)

Se ei ole ajantasaisen uutisvirran armoilla, kuten sanomalehti, vaan se voi vapaammin valita aiheensa ja käyttää aikaa näkökulmien, esitystapojen ja tarinakerronnan keinojen miettimiseen (Rantanen, 2007, 23.) Aikakauslehdet haluavat kertoa tarinoita, jotka kiinnostavat ihmisiä. Hyvät tarinat ovat aina ajankohtaisia.

2.3 Tekstit

Aikakauslehtijuttujen teksteissä on yleensä lukijalle tuttu rakenne ja palstatunnukset, jotta hän löytää lehdestä helposti suosituimmat kohtansa (Rantanen 2007, 128.) Myös palstojen visuaalisen ilmeen tulee olla tunnistettava ja jäädä lukijalle myönteisesti mieleen. Kirjajutut löytyvät yleensä lehden kulttuuri -osiosta, jos lehdellä on sellainen, tai sitten ajankohtaista -osasta.

Kun teksti nimetään kuuluvaksi johonkin tiettyyn lajiin, lukija alkaa myös lukea sitä tietyllä tavalla. Pääkirjoitusta luetaan lehden mielipiteenä ja uutista luotettavana tietona. Romaaniksi luokiteltua kirjaa luetaan erilaisin odotuksin kuin elämäkertaa (Heikkinen et. 2008, 85.)

Aikakauslehdissä on monenlaisia juttutyyppejä ja artikkeleita.

Uutinen sisältää uutta tietoa ajankohtaisista asioista. Uutinen vastaa yleensä mitä-, missä-, milloin-, miksi-, miten- ja kuka -kysymyksiin. Uutisessa jo toteutuneet tai lähitulevaisuudessa toteutuvat asiat selostetaan tärkeysjärjestyksessä.

2.4 Tietojen oikeellisuus

Jokainen lehdessä julkaistava juttu tulee tarkistaa ja tarvittaessa myös editoida. Faktojen tulee olla oikein. Yllättävän usein saatetaan kirjailijan nimi, mahdollinen muu ammatti tai oleellinen tieto kirjoittaa väärin. Siksi tietojen tarkastaminen on erittäin tärkeää eikä sitä saa laiminlyödä edes kiireessä. Lukijan tulee voida luottaa ammattijournalistin kirjoittamaan tekstiin. Virheellinen tieto tai kuvaus kirjasta voi karkottaa potentiaalinen lukijan. Väärä tieto myös leviää internetissä nopeasti. Tiedon oikaiseminen myöhemmin voi olla vaikeaa.

Kirjailijat ovat luovia ihmisiä, ja siksi monet heistä ovat tavallista herkempiä loukkaantumaan. Kerran menetettyä luottamusta on vaikea saada takaisin.

Oikea julkisuus ja oikean tiedon välittäminen ja antaminen potentiaaleille lukijoille on hyväksi niin kirjailijalle kuin lehdellekin.

Toimittaja on yleensä pääasiassa itse vastuussa tietojen oikeellisuudesta. Joissain isommissa lehdissä saattaa olla erillinen editointi- tai faktantarkastusosasto. Jos virheitä tapahtuu, lehden tulee viipymättä oikaista tapahtunut. Näin ylläpidetään lukijoiden luottamusta journalistisella ammattitaidolla tehtyyn lehteen ja aineistoon. Oikeellisuuteen panostava lehti saa lisäksi haastatteluja jatkossakin helpommin, myös arkaluonteisimmista asioista. (Haaga-Helian Journalismiseminaari 2015).

Haaga-Heliassa järjestetyssä Journalismiseminaarissa pidettiin päivän lopuksi paneelikeskustelu faktantarkastuksesta. Helsingin Sanomien uutispäällikkö Ville Seuri oli sitä mieltä, että nykypäivänä yleisö on entistäkin kriittisempää ja vaatii journalismilta enemmän kuin koskaan. Long Playn vastaava päätoimittaja Anu Silfverberg muistutti sosiaalisen median suuresta merkityksestä. Sosiaalinen media nopeuttaa virheiden löytymistä. Missään toimituksessa ei saisi olla niin kiire, ettei ehtisi tarkistamaan nimiä, titteleitä ja numeroita. Nämä ovat perusasioita, joista kirjoittajan on pidettävä kiinni (<http://tuima.fi>.)

3 Tutkimuskohteiden esittely

Harva suomalainen kirjailija pystyy hankkimaan elantonsa yksinomaan kirjailijan palkkioillaan. Heidän on yleensä tehtävä jotain muuta työtä siinä ohessa ja mahdollisuuksien mukaan otettava virkavapaata tai ylimääräistä lomaa säästettyjen vuosilomapäivien lisäksi. Esittelen seuraavaksi tarkastelun kohteina olevia kirjailijoita ja heidän esikoisteoksiaan hieman enemmän. Kaikki kolme ovat arvostettuja ja palkittuja esikoiskirjailijoita. Kirjojen ja kirjailijoiden esitelytekstit ovat kustantajien verkkosivuilta otettuja.

3.1 Tommi Kinnunen

Tommi Kinnunen (s. 1973) on syntyjään kuusamolainen opettaja ja kirjailija. Hänen vuonna 2014 ilmestynyt esikoisromaaninsa *Neljäntienristeys* pääsi jo ilmestymisvuotenaan Finlandia-palkintoehdokkaaksi. Lisäksi kirja oli ehdolla Helsingin Sanomien esikoiskirjapalkinnon saajaksi. Keväällä 2015 *Neljäntienristeys* voitti Suuren journalistipalkinnon yhteydessä ensimmäistä kertaa jaetun Vuoden kirja -palkinnon. Kinnuselle myönnettiin lisäksi Kiitos kirjasta -tunnustuspalkinto keväällä 2015.

Tommi Kinnunen asuu perheensä kanssa Turussa ja työskentelee äidinkielen ja kirjallisuuden lehtorina.

Ennen valmistumistaan hän on toiminut kulttuuriavustajana, R-kioskin myyjänä, puheilmaston kouluttajana, valokuvaamon kesämyyjänä ja suomi vieraana kielenä -opettajana Hollannissa (WSOY:n kirjailijaesittely; www.wsoy.fi.)

Tommi Kinnusen teoksen käännösoikeudet on myyty Alankomaihin, Islantiin, Japaniin, Liettuaan, Norjaan, Puolaan, Ranskaan, Ruotsiin, Sloveniaan, Tanskaan, Tšekkiin, Turkkiin, Unkariin ja Viroon (Wikipedia.)

Tommi Kinnusen esikoisteos *Neljäntienristeys* on hienovaraisen tarkkanäköinen romaani ihmisistä, jotka rakentavat unelmansa luvattomiin harjakorkeuksiin. (wsoy.fi.) Kirjan on kustantanut Werner Söderström Osakeyhtiö (WSOY).

Nuori pitäjänkättilö Maria herättää ympäristössään epäilystä. Hankalia synnytyksiä kunnialla hoitava nainen saa viimein tahtomaansa arvostusta, mutta ei huomaa jääneensä oman kaipuunsa vangiksi.

Aviottomana syntynyt Lahja-tytär tahtoo kerätä elämänsä kaiken sen, minkä äiti omastaan painolastina hylkäsi. Sodan polttamaan pohjoiseen palaava pakolainen kaipaa avioliitossaan kosketusta, kun taas sotasankari Onni etsii kaupungeista lyhyeksi jääviä, kiellettyjä onnenhetkiä.

Vuosikymmeniä myöhemmin Kaarina sisustaa appensa unelmista tyhjenneen talon ja tahtoo purkaa sitä, mitä toiset ovat äänettömäksi rakentaneet (WSOY:n kirjaesittely. www.wsoy.fi.)

3.2 Anni Kytömäki

Anni Kytömäki (s. 1980) on koulutukseltaan luontokartoittaja. Myös hänen esikoisteoksensa *Kultarinta* oli vuonna 2014 ehdolla Finlandia-palkinnon ja Helsingin Sanomien esikoiskirjapalkinnon saajaksi. Tammikuussa 2015 Kytömäki sai teoksesta *Gummeruksen myöntämän Kaarlen palkinnon*. Kytömäen romaanissa *metsä on keskeisessä osassa* (Wikipedia.)

Anni Kytömäki on lisäksi kolmas kirjailija, joka on voittanut Tulenkantaja-palkinnon. Kytömäen kirjan on kustantanut Gummerus.

Anni Kytömäki on työskennellyt kansalaisjärjestöissä ja muusikkona. Kotiseudullaan vanhassa Hämeessä hän kulkee harjuilla, soilla ja sammalmetsissä, kuuntelee tuulta ja etsii polkuja tarinoihin, jotka saattoivat olla totta (*Gummeruksen kirjailijaesittely*. www.gummerus.fi.)

Anni Kytömäen *Kultarinta* on kertomus miehestä, joka asettui kalliolle jäätyäkseen kuoliaaksi. Naisesta, joka kirjoitti muuttaakseen maailmaa. Tytöstä, joka kasvoi isäänsä rohkeammaksi. Pojasta, joka löysi joutsenen pesän ja vainusi kontion jäljen, taltutti pelon ja kohtasi metsässä villinä kulkevan sydämen. Ihmisistä, jotka tahtoivat tehdä toisin.

Kevät 1917. Varakkaan helsinkiläisen metsänomistajan poika Erik Stenfors tapaa Lidian, korpimökistä kaupunkiin muuttaneen työläistyön. Tuttavuus ei etene, ja Erik alkaa etsiä uutta suuntaa elämälleen. Siinä missä toiset liittyvät punakaarteihin tai suojeluskuntiin, poliittisesti puolueeton Erik ottaa suunnaksi pohjoisen erämaan ja metsänvartijan tehtävät. Talvi täydellisessä yksinäisyydessä yllättää luonnontutkijan koulutuksen saaneen miehen. Vielä suuremmat yllätykset ovat vastassa, kun Erik palaa keväällä takaisin Helsinkiin. Suomi on itsenäistynyt ja Lidiasta on tullut lainsuojaton.

Vuosia myöhemmin Erik opettaa tyttärelleen Mallalle, että silloin kun kaikki muu viedään ja tähdetkin tuntuvat vaienneen, jalkojen alle jää vielä kallio. Ollakseen vapaa ihminen tarvitsee vain saappaat joilla kulkea. Kumpikaan ei kuitenkaan tuolloin aavista, miten mutkainen taival heidän on taitettava. Kultarinta hehkuu sammalten tuhansia värejä, vaeltaa korpien uumeniin ja kapuaa karhunkallopetsänsä. Levollinen ja inhimillisyydessään ajaton kertomus rakentuu taiten viritetyistä kohtauksista ja käännteistä, joita synnyttää arvaamaton ja oikullinen elämä itse (Gummeruksen kirjaesittely. www.gummerus.fi.)

3.3 Pajtim Statovci

Pajtim Statovci (s. 1990) on muuttanut Suomeen kaksivuotiaana Kosovosta, Jugoslaviasta. Hän on kansallisuudeltaan albaani. Statovci opiskelee Helsingin yliopistossa yleistä kirjallisuustiedettä ja Aalto-yliopiston taiteiden ja suunnittelun korkeakoulussa televisio- ja elokuvakäsikirjoittamista. Statovcin esikoisteos, romaani *Kissani Jugoslavia*, sai Helsingin Sanomien kirjallisuuspalkinnon marraskuussa 2014 (Wikipedia.). Statovci oli ehdolla myös Tulenkantaja -palkinnon voittajaksi. Statovcin kirjan on kustantanut Otava.

Pajtim Statovcin kirja *Kissani Jugoslavia* on lahjakkaan nuoren kirjoittajan maaginen esikoisromaani juuriltaan revitystä perheestä, mahdottomasta rakkaudesta, kuolemanpelosta ja kauniista kissasta.

Tyttö varttuu Jugoslavian maaseudulla, missä naisen arvo mitataan työnteossa ja kyvyssä miellyttää miestä. Häiden jälkeen hänen asemastaan ei ole epäilystäkään. Kun koko liittovaltio hajoaa perheen ympäriltä, elämää uudessa koti

maassa alkavat hallita pelko ja häpeä. Hänen poikansa kasvaa kylmään maahan, missä muualta tullutta käsketään tyytymään vähään ja olemaan kiitollinen. Hän ostaa itselleen kuningasboan, ja baarista löytyvä oikukas kissa johdattaa hänet vavisuttavalle matkalle menneisyyden kerroksiin (Otavan kirjiesittely. www.otava.fi.)

4 Metodi

Tässä opinnäytetyössäni tutkin, mitä mediat kirjoittavat valitsemistani kolmen viime vuoden esikoiskirjailijan teoksista ja kirjailijoista itsestään. Tarkastelen miten paljon heidän teoksensa saa palstatilaa joko paperilehdessä tai lehden verkkosivuilla ja onko mukana kuva.

Valittuna ovat aiemmin esiteltyt kolme vuoden 2014 esikoiskirjailijaa. Tarkastelen, mitä ja miten heidän teoksistaan on kirjoitettu muutamassa tutkimukseen valikoidussa lehdessä. Mukaan ei tarkoituksella otettu esimerkiksi Helsingin Sanomia, joka kirjoittaa ja arvioi jokaisen varteenotettavan uuden kirjailijan teoksen. Lehti myös palkitsee vuosittain yhden ansioituneen esikoiskirjailijan.

4.1 Aineisto

Aineisto on kerätty tarkastelemalla ensin, mitä esikoiskirjailijoista ja heidän teoksistaan löytyy hakukone-etsinnällä. Seuraavaksi kävin tutustumassa kahdesta eri kirjastosta löytyvään lehtiarkistoon. Hyödynsin myös Haaga-Helian kirjaston sähköisiä tietokantoja sekä opinnäytetyön tekijöille suunnattuja tietokantoja. Keräsin tutkimusaineistoa keväällä 2015, mutta tarkasteluajankoh- ta on pääosin vuosi 2014 ja sen vuoden lehdet ja nettijutut, sillä valitut kolme kirjailijaa ovat kaikki vuoden 2014 esikoiskirjailijoita, joten heistä kirjoitettiin paljon juuri silloin. Yksi juttu osui juuri vuodenvaihteeseen.

Aineiston laajuus on viisitoista erilaista lehti- ja verkkojuttua valituilta lehdiltä. Juttujen kirjoittajat ovat lehtien toimittajia.

4.2 Aineiston analyysi

Valituista lehdistä löytyi tarkasteluajankohtana yllättävän vähän juttuja palkituista esikoiskirjoista ja -kirjailijoista. Jokainen tutkimuksen kohteena oleva uusi kirjailija ja hänen teoksensa ovat kuitenkin käsittääkseni erittäin tuttuja suurelle yleisölle. Ilmeisesti Helsingin Sanomien ja muiden suurten sanomalehtien (muun muassa kirjailijoiden kotiseudulla ilmestyvien) kirjoitukset heistä ja teoksista on luettu tarkkaan. Myös tv-uutisissa heistä on kerrottu, ja näin on sekä kirjailijan nimi että hänen kirjansa nimi jäänyt mieleen.

Kirjastojen jonotuslistat heidän kirjoistaan ovat olleet pitkiä. Vielä tälläkin hetkellä heidän kirjojaan jonottaa 100–300 kirjaston käyttäjää.

Tommi Kinnusesta kirjoitettiin laajasti hänen oman ammattikuntansa eli opettajien lehdessä ja Anni Kytömäestä luontolehdissä. Pajtim Statovcista oltiin kiinnostuneita eritoten iltapäivälehdissä, sillä maahanmuuttajana hän oli erikoisempi kuin syntyperäiset suomalaiset esikoiskirjailijat.

Selvitän aluksi hieman valittujen lehtien profiilia ja lukijakuntaa. Myöhemmin selvitän, miten paljon kukin tutkimukseen valittu esikoiskirjailija ja hänen kirjansa on saanut tilaa lehdessä tai lehden verkkosivulla.

4.2.1 Kodin Kuvalehti

Kodin Kuvalehti on nimensä mukaisesti perhelehti. Sen lukijoina on eri-ikäisiä naisia, mutta myös miehiä. Kodin Kuvalehden jokainen numero rakentuu vahvoista tarinoista ja kauniista kuvista. Lehden henkilöhaastattelut ja reportaasit imaisevat lukijan mukaansa ensimmäisestä lauseesta lähtien.

(Kodin Kuvalehden esittelyteksti; www.kodinkuvalehti.fi.)

Lehti tekee erilaisia suosituksia, joten se suosittelee toimituksen valitsemien kirjailijoiden kirjoja myös joululahjoiksi: Tommi Kinnunen pääsi tälle listalle.

4.2.2 Suomen Kuvalehti

Suomen Kuvalehti on ajankohtainen ja monipuolinen lehti, joka taustoittaa kotimaan ja maailman tapahtumia. Maailman tapahtumien, kansainvälisen politiikan ja maapalloistuneen globaalitalouden trendien lisäksi on tärkeää tietää, mitä Suomessa tapahtuu.

Lehti käsittelee yhteiskunnallisia kysymyksiä, talouden ja politiikan taustoja, kulttuuri-ilmiöitä, tieteen ja taiteen vaikutuksia (Otavamedian lehtiesittely; www.otavamedia.fi.)

4.2.3 Me Naiset

Me Naiset on naistenlehti, joka viihdyttää, rentouttaa ja antaa uusia näkökulmia. Lehdestä saa joka viikko käytännön vinkkejä pukeutumiseen, meikkiin ja hiustenlaittoon sekä helppoon kokkaamiseen ja sisustukseen. (Me Naiset esittelyteksti; www.menaiset.fi.)

4.2.4 Vertailukohde

Koska valituista kolmesta esikoiskirjailijasta ja heidän teoksistaan oli tarkasteluajankohtana mielestäni vähän kirjoituksia valitsemassani kolmessa erityyppisessä lehdessä, valitsin vertailukohdaksi yhden kirjablogin, joka ilmestyy Oma Aika -lehden sivuilla. Tietääkseni blogin juttuja ei julkaista painetun lehden sivuilla kuin satunnaisesti. Blogia Kirjasta kirjaan kirjoittaa Suomen arvostelijain liiton jäsen Hannele Salminen, joka on libristi ja innokas lukutoukka. Hän juttelee kirjailijoiden kanssa, lukee ja lumoutuu kielen mahdollisuuksista luoda uusia maailmoja, välittää ihmisenä olemisesta jotain oleellista (blogin esittelyteksti.) Salminen lukee paljon ja myös haastattelee kirjailijoita

Oma Aika on tarkoitettu aikuiselle lukijalle, jolla on vapaa-aikaa ja joka haluaa laadukasta, kiinnostavaa luettavaa. Oma Aika tarjoaa koskettavia tarinoita, opastaa elämän haasteissa ja vie elämyksiin ympäri maailman. (Oma Aika esittelyteksti; www.omaaikalehti.fi.)

Hannele Salminen antaa tasapuolisesti tilaa kaikille kolmelle kirjailijalle. Kirja-arvio Kytömäen kirjasta puuttuu, mutta kahdesta muusta hän on sen tehnyt. Mitään eroa tyyleissä tai kirjoitustavoissa Kinnusen ja Statovcin kirja-arvioista en pysty analysoimaan. Salminen on vaikuttanut molempien kirjailijoiden tavasta kirjoittaa. Kirjojen aihealue on myös niin erilainen, ettei niitäkään voi verrata keskenään. Tommi Kinnusesta on jutun yhteydessä kolme kuvaa, samoin Pajtim Statovcista. Salminen käyttää arvioissaan adjektiiveja: vakuuttava, raikkaan realistinen, monitasoinen, rehellinen.

4.3 Aineiston erittely

Tutkimusajankohtana valituista kolmesta esikoiskirjailijasta kirjoitettiin mukana olevissa lehdissä ja niiden verkkosivuilla yhteensä viisitoista kertaa. Eniten palstatilaa kirjailijat saivat Suomen Kuvalehdessä. Juttujen otsikointi kummasuttu välillä, sillä otsikolla ei aina tuntunut olevan mitään tekemistä itse jutun sisällön kanssa.

Suomen Kuvalehdessä jutut oli sijoitettu Kulttuuri / Kirjat -osioon.

Tommi Kinnunen esiintyi viidessä jutussa. Toimittaja ja kriitikko Kaisa Neimala arvioi Tommi Kinnusen kirjan numerossa 13/2014 11.3.2014. Neimala ei ylisanoja säästellyt, vaan kehui estotta; kirja oli hänen mielestään ansiokas, syvä, intensiivinen, moderni, klassikko. Arvio ei ollut kovin pitkä, ainoastaan neljä kappaletta. Kuvituksena on kirjan kannen kuva.

Kirjailijan päiväkirjassa 19.3.2014 kirjailija ja vapaa toimittaja Karo Hämäläinen pohtii miksi Neljäntienristeys kerää kehuja. Jutun pituus on verkossa kaksi

sivua. Hämäläinen kehuu kirjaa tähän tyyliin: kirjallinen sensaatio, taitavasti kirjoitettu, historiallinen, realistinen, turvallinen, konstailematon, sulavaa kerontaa, samaistuttava, vahvistaa suomalaisuuteen liitettyä työteliäisyyden myyttiä, miellyttävää lukemista, ei turhaa lätinää. "Neljäntienristeys on kirja, jota lukiessa saa sydämen läpättämään ja kädet tärisemään. Siksi siitä ei voi olla pitämättä", Hämäläinen summaa.

Toimittaja Riitta Kylänpää on tehnyt Tommi Kinnusen kirjantekoprosessia kuvaavat laajat jutut sekä lehteen että nettiin. 22.6.2014 lehden nettisivuilta löytyy pitkä juttu: Näin syntyi Tommi Kinnusen esikoisromaani. Tekstiä on noin kahdeksan sivua, mukana on isohko kuva kirjailijasta ja hänen kirjastaan. Juttu on tehty päiväkirjamaisesti. Päivämerkinnät ovat teksteiltään yleensä lyhyitä, mutta niitä on paljon.

Riitta Kylänpään juttu lehdessä 25/2014 on otsikoitu näin: Vain harvasta esikoiskirjasta tulee menestys. Alaotsikkona on: Kustantamot etsivät kuumeisesti uusia kirjailijoita. Tekstiä on monta sivua, ja kuva on sama kuin verkossa. Jutussa on annettu puheenvuoro myös kustantajille. Kokonaisuus on hieman sekava; ei tiedä milloin puhutaan juuri Tommi Kinnusen kirjasta, milloin asiaa käsitellään yleisellä tasolla tai kustantajan näkökulmasta.

Suomen kuvalehden sivulla Kulttuuri / Kirjat -osiossa 27.11.2014 on toimittaja Lauri Lehtisen juttu Finlandia-palkinnon jakotilaisuudesta. Kirjailijat on mainittu nimeltä, mutta juttu keskittyy kuvaamaan tilaisuuden kulkua kellonaikojen mukaan. Pituutta on noin kaksi ja puoli sivua. Mukana on iso kuva palkinnonjaosta ja voittajan kukittamisesta.

Loppuvuonna numerossa 49/2014 lehti esitteli lyhyesti vuoden kirjoja. Mukana listalla on yhteensä 16 kirjaa. Kustakin kirjasta on lyhyt kuvaus; tekstiä on vain 5-7 riviä. Mukaan ovat päässeet myös Tommi Kinnunen ja Pajtim Stavtovi. Kuvaukset ovat suppeita; Tommin ja Pajtimin kirjoista annetaan tällaisia laatusanoja: tarkkuus, tunnevoima, klassikko, jylhä, täsmällisyys, kiihkeys, monitasoinen.

Kodin Kuvalehden verkkosivulla toimituspäällikkö Mari Paalosalo-Jussinmäki kirjoittaa kirjoista Kirjasieppo -nimikkeen alla. 6.3.2014 hän arvioi Tommi Kinnusen kirjan otsikolla Pimeää vain meidän silmillemme. En oikein ymmärrä miten otsikko liittyy Kinnusen kirjaan, mutta kieltämättä se kiinnittää lukijan huomion. Kirjoittajan mielestä Tommi Kinnunen kirjoittaa huikaisevan hyvin. Arvio on lyhyt, ja siinä on vain pieni juoniselvitys. Jutun lopussa kirjaa suositellaan hänelle, joka katsoo Niskavuori-elokuvia.

Loppuvuonna, viime vuonna marraskuun lopussa, lehden toimitus antaa myös joululahjakirjasuosituksia. Tommin kirja on ensimmäisenä, joten voiko siitä päätellä, että kirja on raadin mielestä paras. Kirja esitellään vain lyhyesti: "1. Tommi Kinnunen: Neljäntienristeys. Kuusamolaisen pitäjänkättilön Marian ja hänen jälkeläistensä elämästä syntyy iso kuva Suomesta. Kaikkien ylistämä romaani sai innoituksensa kirjailijan omasta suvusta".

Me Naiset -lehti kirjoittaa kirjailijoista Ajankohtaista -osiossa. Kirjailijoista on toimittaja Jenni Junkalan 27.11.2014 kirjoittama pieni maininta otsikolla Kenelle Finlandia? Jutussa kerrotaan vain ehdolla olevien kirjailijoiden nimet. Mukana ovat Tommi Kinnunen ja Anni Kytömäki. Kuvaa kenestäkään ei ole.

Hieman isompi juttu löytyi jo aiemmin 14.11.2014 toimittaja Inka Simolan kirjoittamana: He ovat vuoden 2014 Finlandia-ehdokkaat. Jutun yhteydessä on kaikista ehdokkaista kasvokuva kollaasimuodossa. Itse juttu on vain muutamman rivin pituinen. Erikseen kerrotaan, että Finlandia-ehdokkaana on kaksi esikoiskirjailijaa. Nimelistassa heidän nimensä perässä on maininta esikoiskirjailija.

Me Naiset -lehden Ajankohtaista / Kulttuuri -osiossa on 31.8.2014 toimittaja Susanna Laarin tekemä kirjaesittely otsikolla Älä jätä tätä kirjaa lukematta.

Jutun alussa on iso kasvokuva Pajtim Statovcista. Laari kehuu, että Pajtim Statovcia on totisesti siunattu kertomisen lahjalla. Miehen kirja on hänestä läkähdyttävän hieno lukukokemus, anarkistinen, ilkikurinen ja pakahduttavan kaunis.

Kulttuuri-sivulla esitellään Vuoden parhaat kirjat, Me Naiset toimituksen valintana. Mukana on vain kuusi kirjaa, jotka esitellään lyhyesti. Koska Pajtim Statovcin kirjasta on jo tehty ja julkaistu kirja-arvostelu, siihen on jutussa pelkkä linkki.

Kirjasieppo kirjoittaa Kodin Kuvalehden nettisivuilla 1.1.2015 kirja-arvostelun Pajtim Statovcin kirjasta. Pituutta jutulla on noin 1,5 sivua. Kirjoittajan mielestä Pajtimin kirja on maaginen esikoisromaani. "Pajtim kirjoittaa kuin vanha tekijä" kehuu Kirjasieppo alias toimituspäällikkö Mari Paalosalo-Jussinmäki. Kirja on hänen mielestään täynnä symboliikkaa. Jutun lopussa on tuttuun tapaan suositus: hänelle, joka muistaa Sarajevon olympialaiset eikä oikein tajua, mitä sitten tapahtui.

Suomen Kuvalehden toimittaja Kaisa Neimala kirjoittaa numerossa 36/2014 Kulttuuri / Kirjat osiossa puolen sivun pituisen kirja-arvion. Myös Neimala pitää Pajtimin kirjan symboliikasta. "Pajtim tietää osaavansa kirjoittaa ja kirjoittaa vaateliaan moniaineksisesti", hän toteaa.

Anni Kytömäki mainitaan jo aiemmin esillä olleessa Me Naiset -lehden nettijutussa osiossa Aamun olennaiset: Finlandia-palkinto jne. Jutun oli kirjoittanut Jenni Junkala 27.11.2014. Juttutyypin tarkoituksena on nopeasti kertoa ajankohtaiset asiat ja mitä nyt tapahtuu, jotta lukijat tietävät mistä kahvipöydässä keskustellaan.

Kytömäki mainittiin samoin myös aiemmassa Finlandia-palkintoa käsittelevässä jutussa Kenelle Finlandia? Jutussa kerrotaan, että vuoden 2014 Finlandia-palkinto jaetaan tänään kello yhden jälkeen. Palkinnosta kilpailevat Anni Kytömäen Kultarinta, Sirpa Kähkösen Graniittimies, Heidi Jaatisen Kaksi viatonta päivää, Olli Jalosen Miehiä ja ihmisiä, Tommi Kinnusen Neljäntienristeys ja Jussi Valtoisen He eivät tiedä mitä tekevät. Jutun on kirjoittanut lehden toimittaja Inka Simola.

Suomen Kuvalehdessä on myös pitkä juttu Finlandia-palkinnonjakotilaisuudesta. Jutun yhteydessä on Lehtikuvan iso valokuva, jossa Finlandia-palkinnon valinnut Anne Brunila onnittelee voittajaa, Jussi Valtosta. Kulttuuri / Kirjat -osion juttu on otsikoitu: Finlandia-palkinto 2014: Ovelta kuuluu kilinää ja kirkaisu. Suomen Kuvalehti seurasi hetki hetkeltä mitä palkintojuhlassa oikeasti tapahtui. Jutun kirjoitti toimittaja Lauri Lehtinen 27.11.2014.

Aina ei palkittukaan kirja miellytä kaikkia. Kirjasieppo kirjoittaa 6.6.2014 Kodin Kuvalehden sivuilla otsikolla Ei vaan pysty. Hän kertoo jutussa kirjoista, jotka ovat jääneet häneltä kesken. Näin Kirjasieppo toteaa. "Anni Kytömäen Kultarintaa ovat monet ystävät ja kriitikot ylistäneet. Jostain luin, että sen luontokuvaukset ovat aistivoimaisia ja vievät tarinaa eteenpäin, mutta minusta ne olivat vain tylsiä. 1900-luvun alku olisi kiinnostanut, mutta en millään jaksanut sammalia ja karhunkallioita". Jutun yhteydessä on linkit kahden kirjabloggaajan tekemään positiiviseen kirja-arvosteluun.

4.3.1 Yhteenveto

Valitut kirjailijat esitettiin lehdissä positiivisella tavalla. Heitä kehuittiin ja heidän kirjoistaan pidettiin. Lehdissä kirjoista käytettyjen adjektiivien virta oli varsin erilainen ja mielenkiintoinen.

Tässä listattuna jutuissa käytettyjä adjektiivejä:

ei vanhanaikainen, tarkka, klassikko, täsmällinen, kiihkeä, monitasoinen, vahvaääninen, ansiokas, palkittava, syvä, moderni, taitava, myötämielinen, historiallinen, realistinen, humoristinen, turvallinen, konstailematon, samaistuttava, täydellinen, loistava, läkähdyttävä, anarkistinen, ilkkurinen, kaunis, maaginen, hyvä, symbolinen.

Kodin Kuvalehti:

Vertailuajankohtana Tommi Kinnusesta ei kirjoitettu Kodin Kuvalehdessä kuin pari kertaa: lehdessä oli kirja-arvostelu ja lyhyt haastattelu. Tuota lehteä, jossa haastattelu olisi ollut, en valitettavasti onnistunut löytämään niistä kirjas-toista, joissa kävin lehtiarkistoihin tutustumassa.

Anni Kytömäestä lehdessä ei ollut kuin kirja-arvio, joka oli lyhyt ja yhdistetty samaan juttuun kahden muun kirja-arvostelun kanssa. Arvio oli ilmeisen lyhyt, koska lukija ei ollut pitänyt kirjasta, vaan kokenut jopa sen muualla laajasti kiitellyt luonto-osuudet tylsiksi.

Pajtim Statovci ei myöskään saa kuin yhden jutun verran sijaa, mutta hänen kirjastaan tehty kirja-arvio on pidempi kuin Tommi Kinnusen kirjasta kirjoitettu arvio.

Suomen Kuvalehti:

Tutkimusajankohtana Tommi Kinnunen mainittiin Suomen Kuvalehdessä viidessä jutussa viime vuonna. Kirjoitukset olivat asiallisia ja kehuja, sillä olihan Kinnusen romaani Neljäntienristeys parina kuukautena kuukauden myydyin kirja.

Anni Kytömäki ja hänen uusi kirjansa pääsivät vain kirja-arvosteluun. Teksti oli asiallista ja kannustavaa. Kytömäen kirja mainittiin toisena esikoiskirja-

ehdokkaana Finlandia-palkinnon saajaksi (Suomen Kuvalehti, marraskuu 2014). Lisäksi hänestä on maininta Finlandia-palkinnon jakojuhlusta kertovassa jutussa.

Pajtim Statovcin kirjaa keuhuttiin niin ikään yhden jutun verran. Hänen keuhuttiin osaavan kirjoittaa, ja myös tietävän sen erittäin hyvin itsekin. (Suomen Kuvalehti, syyskuu 2014). Statovcin kirjaa myös suositeltiin joululahjakirjaksi (Suomen Kuvalehti, joulukuu 2014). Kirja oli myös listalla ”nämä kirjat kannattaa lukea”.

Me Naiset:

Tutkimusajankohtana Tommi Kinnunen mainittiin Me Naiset lehdessä kaksi kertaa Finlandia-palkintoehdokkaista kertovissa pikkujutuissa (Me Naiset, marraskuu 2014). Kinnusen kirja oli listattu lisäksi lehden joululahjakirjavinkeihin.

Myös Anni Kytömäki mainittiin lehden kahdessa Finlandia-palkinnon saajaehdokkaista kertovissa jutuissa. (Me Naiset, marraskuu 2014). Hänenkin kirjansa mainittiin joululahjakirjavinkeissä.

Pajtim Statovci sai eniten tilaa tässä lehdessä. Hänen kirjastaan oli erittäin kehuva pitkä kirja-arvio sekä maininnat syksyn ja koko vuoden kiinnostavimmat kirjat listoilla. (Me Naiset, elokuu, syyskuu ja marraskuu 2014).

Suomessa luetaan yhä paljon kirjoja. Kirjakauppojen kirjailijavieraat ja heidän teostensa esittelyt keräävät paljon kiinnostuneita kuulijoita. Ennen kalliin kirjan hankintaa siitä halutaan tietoa ja mahdollisesti halutaan myös kuulla, miten kirjailija on valintoihinsa päätenyt. Näin lisätään kiinnostusta sekä kirjaa että kirjailijaa kohtaan. Kaikki positiivinen julkisuus on jokaiselle kirjailijalle tärkeää.

Helsingin Sanomat kysyi keväällä 2013 isoimpien päivälehtien kulttuuriosastoista vastaavilta esimiehiltä, millä tavoin median murros vaikuttaa kulttuurikritiikkiin. Päätoimittajien mukaan kulttuurijournalismi voi hyvin. Mikael Pentikäinen, silloinen Helsingin Sanomien vastaava päätoimittaja vakuutti, että kritiikit ovat olleet ja vastakin ovat keskeinen osa Helsingin Sanomien kulttuuritarjontaa. Hän myöntää, että toimialan murroksen takia joudutaan kuitenkin nyt tarkemmin miettimään, mistä kritiikki tehdään ja miten. Kun resursseja on vähemmän, pitää tehdä valintoja (Helsingin Sanomat 2013.) Samoilla linjoilla ovat muutkin esimiehet. Lapin Kansan vastaava päätoimittaja Matti Posio kertoo, että heillä kulttuuria koskevien juttujen määrä on kasvanut ja monimuotoistunut. Niitä julkaistaan myös lehden muilla osastoilla sekä verkossa (Helsingin Sanomat 2013.) Keskisuomalaisen vastaava päätoimittaja Pekka Mervola kehuu, että median murros ei ole vaikuttanut heidän lehtensä kulttuurikritiikkiin. Keskisuomalaisessa toimitaan aivan samalla tavoin kuin viisi tai kymmenen vuotta sitten (Helsingin Sanomat 2013.)

Helsingin Sanomat kysyi myös lehden lukijoilta, mitä nämä kulttuurisivulta kaipaavat, mitä he ajattelevat kulttuurisivuista ja mitä he sivulta toivovat. Kyselyn perusteella lukijat kaipaavat edelleen kritiikkiä, sillä he haluavat pysyä ajan tasalla kulttuurin ajankohtaisista virtauksista. Arvioiden asiantuntemusta kiiteltiin, mutta niiden moitittiin olevan joskus vaikeatajuisia (Helsingin Sanomat 2013.) Lehden mukaan median murros voi olla kritiikille mahdollisuus. Mutta se vaatii avautumista yleisön suuntaan, aidosti. Kritiikin pitää uudistua; löytää uusia kertomisen keinoja ja kanavia kiinnostavan asian esittämiseksi, kirjoittaa Jaakko Lyytinen HS.fi:ssä huhtikuussa 2013.

Tutkimukseen valitut kolme vuoden 2014 esikoiskirjailijaa ja heidän teoksensa herättivät mielenkiintoa isoimmissa päivälehdissä ympäri Suomea kirjailijan asuinpaikan ja vaikutusalueen mukaan. Heitä kutsuttiin myös tv-haastatteluihin ja kirjailijaklubitapaamisiin.

Esikoiskirjailijan täytyy yrittää päästä julkisuuteen, jotta hänen nimensä ja kirjansa jäisivät potentiaaleille ostajille paremmin ja nopeammin mieleen. Niemen pitää jäädä kuluttajan muistiin (Reunamäki 2008, 39.) Esikoiskirjailija voi noudattaa proaktiivista julkisuusstrategiaa siten, että hyväksyy viestinnän ja julkisuustyön osaksi toimintaansa (Reunamäki 2008, 40.) Julkisuuteen totuttamaton, juuri ensimmäisen kirjansa painosta ulos saanut esikoiskirjailija ei välttämättä osaa toimia julkisuudessa riittävän aktiivisesti, vaikka etukäteissuunnitelmasta voisi olla suurta hyötyä hänen uralleen. Moni ei tule ajatelleeksi, että kirjailijan uraan kuuluu jatkuvasti myös tietynlainen julkisuus lehtihaastatteluin ja messutapahtumin. Kirjailijaksi tietoisesti pyrkivä varmaan osaakin noudattaa ennakoivaa julkisuusstrategiaa, vetäytyvää strategiaa puolestaan kirjailijaksi ajautunut henkilö (Reunamäki 2008, 42.) Moni ujonpuoleinen kirjailijan alku tunnustaakin pelkäävänsä muun muassa suurten kirjamesseujen yleisökohtaamisia ja lukuisia peräkkäisiä haastatteluja. Julkisuuden hoitamiseen saattaa joskus kuluja paljon kallista kirjoitusaikaakin.

Meillä Suomessa on paljon erilaisia kirjallisuuskilpailuja ja -palkintoja (niistä muutaman kuvasin luvussa 2). Moni kirjailijan urasta haaveileva voikin saada kirjoituskilpailusta kimmokkeen päästä eteenpäin tahtomallaan uralla. Reunamäki (2008, 56) mainitseekin, että Arto Lindholm (2002) oli teoksessaan *Katso* 1990-luvun suomalaisin kirjallisuuspalkintoihin havainnut Suomessa jaettuna 58 erilaista kaunokirjallisuuden palkintoa 1990-luvun lopussa. Kustannuspuolen piirit ovat meillä Suomessa suhteellisen pienet, joten pienestäkin tutuudesta voi olla hyötyä. Media kirjoittaa mielellään erilaisista palkinnoista; niiden ehdokkaista ja lopulta voittajista. Helsingin Sanomien esikoiskirjapalkinto ja Finlandia -palkinto ovat uuden kirjailijan kannalta merkittävimmät.

5 Johtopäätökset

Tässä opinnäytetyössäni tarkoitukseni oli selvittää, miten esikoiskirjailijoista ja heidän teoksistaan kirjoitetaan muutamassa erilaisessa lehdessä. Tutkin kuinka paljon kirjailijat ja heidän teoksensa saavat palstatilaa sekä onko jutussa mukana myös valokuva. Huomioin myös heistä ja heidän kirjoistaan jutuissa käytettyjä adjektiiveja.

Tutkimuksen kohteena olevista esikoiskirjailijoista kirjoitettiin mielestäni ainakin tarkkailuajankohtana ja valituissa lehdissä vähänlaisesti. Tunnetuista kirjailijoista ja heidän uusista kirjasuunnitelmista, kirjan edistymisestä, kirjanteon vaikeudesta, aiheen työstämisestä, perhetilanteesta ja niin edelleen saataan kirjoittaa joskus paljonkin. Esikoiskirjailijat näyttäisivät saavan palstatilaa vain kirja-arvostelujen ja lyhyiden henkilöhaastattelujen merkeissä. Heistä kirjoitetaan myös, jos he ovat ehdolla jonkin kirja-alan palkinnon saajiksi. Finlandia-palkinto -ehdokkuus on lehdistön näkökulmasta tietysti se kiinnostavin. Muut ehdokkuudet jäävät vähemmälle huomiolle, joskin jonkun palkinnon voittamisesta kyllä kirjoitetaan monessakin lehdessä.

Uusi tuntematon kirjailija ei aina ylitä julkaisukynnystä, jos ei hänessä tai hänen kirjassaan tai kirjansa aiheessa ole jotain erinomaisen erikoista. Teeman täytyy olla yleisön kiinnostava uutuuks tai sopiva jatko jonkun edellisen saman teeman menestyneelle kirjalle. Yllättävää kyllä, ei edes maahanmuuttajataustaisen nuoren Pajtim Statovcin erilainen romaani päässyt kovin usein lehteen. TV:ssä ja iltapäivälehdissä hänet mainittiin useammin. Väistämättä tuli mieleeni, että pelättiinkö hänen taustaansa sittenkin liikaa. Tommi Kinnunen ja Anni Kytömäki saivat enemmän huomiota heidän oman ammattialansa lehdissä; Kinnunen opettajana ja Kytömäki luonnontieteilijänä. On toki hyvä tulla huomioiduksi omiensa joukossa, heidän, jotka tuntevat kirjailijan ja hänen tapansa ja toimensa jo entuudestaan, ja varmasti lukevat myös kirjan innolla ja suosittelevat sitä tuttavilleen.

Suomalaisten lukuinnostuksesta ei onneksi tarvitse vielä olla huolissaan. Joka neljäs 7-16-vuotiaista lapsista ja nuorista lukee yhä enemmän, joskin samanaikaisesti 16 prosenttia on vähentänyt lukemistaan. Valtaosa, 67 prosenttia kirjoja tai lehtiä lukevista, lukee mieluiten painettua lehteä tai kirjaa. Nämä tulokset selviävät Sanoma Kids Median tammi-helmikuussa 2015 teettämästä Yippee-tutkimuksesta, jossa tutkittiin 3-16-vuotiaiden suomalaislasten mediankäyttöä. Tutkimuksen toteutti TNS Gallup Oy. Tutkimus toteutettiin nyt kymmenettä kertaa. Tutkimus tehdään kahden vuoden välein, ja siihen vastasi nyt 1112 lasta ja nuorta.

Olen myös ylpeä kirjastoistamme, jotka monipuolistavat palveluitaan pääasiainsa kuitenkin unohtamatta. Tommi Kinnusen kirjaa jonottaa HelMetissä yhä reilusti yli kolmesataa lukijaa, Anni Kytömäen kirjaa satakunta ja Pajtim Statovcin kirjaa 150 henkilöä.

Tommi Kinnusen kirja on ollut mukana Mitä Suomi lukee -listalla helmikuusta 2014 lähtien; kolmesti jopa ykkösenä. Myös Pajtim Statovcin kirja on ollut listalla elokuusta 2014 alkaen paria kuukautta lukuun ottamatta. Anni Kytömäen kirja oli listalla vain kerran, huhtikuussa 2014.

6 Pohdinta

Tässä luvussa arvioin tutkimuksesta saatua tietoa. Käyn läpi tutkimuksen teko-prosessia ja ideoin myös mahdollista jatko/lisätutkimusta.

6.1 Tutkimuksen arviointi

Koska olen kirjaihminen ja olen työskennellyt parissa eri kustannusliikkeessä koko tähänastisen työurani ajan, oli mielenkiintoista tarkastella kirjailijoita myös tältä kantilta. Yllättävää minusta oli se, että tarkasteluajankohtana uusista kirjailijoista ja heidän teoksistaan ei minun mielestäni löytynyt kovin paljon juttuja valitsemissani lehdissä, muutoin kuin kirja-arvioita tai mainintoja heidän ehdokkuuksistaan kirjapalkintojen saajiksi tai kilpailujen voitoista.

Esikoiskirjailijoita tulee vuosittain useita kymmeniä, mutta tarkastelun kohteeksi oli järkevä valita vain kolme, jotta aineistoa oli helppo hallita ja tarkastella riittävän tehokkaasti.

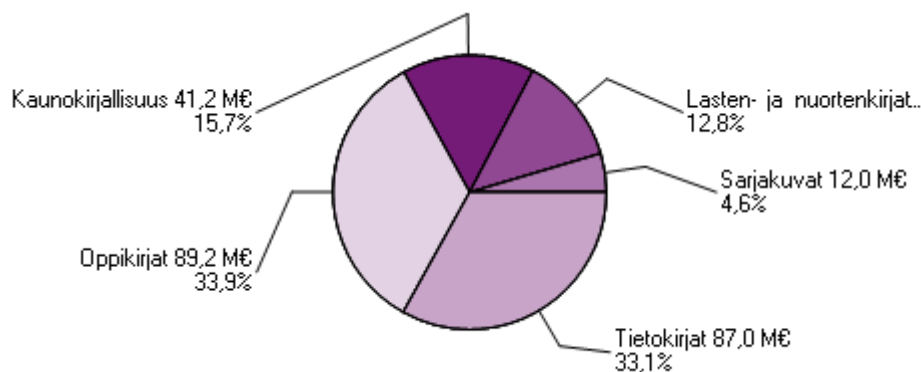
Kaikki kolme valittua esikoiskirjailijaa ovat arvostettuja ja palkittuja.

Jäin pohtimaan sitä, että ilmestyykö kirjoja vuosittain niin paljon, ettei niihin, edes hyviin, jakseta kiinnittää lehdistössä suurempaa huomiota. Vai onko niin, että suuri lukijakunta ei jaksa / tahdo lukea kirja-arvosteluja? Onko kirjojen lukutaito katoamassa nuorten naputellessa vaan älypuhelimiaan ja tablettitietokoneitaan? Muistan lukeneeni artikkelin, jossa opettajat pelkäsivät jopa käsinkirjoittamisentaidon hiipuvan opiskelijoiden käyttäessä oppitunneilla ja luennoilla kannettavia tietokoneita muistiinpanojensa kirjoittamiseen. Toisaalta ollaan kiinnostuneita itsekin kirjoittamaan kirjoja ja julkaisemaan niitä helposti e-kirjoina. Myös kirjoituskurssit täyttyvät kiinnostuneista, varsinkin keskiikäisiä ne vetävät puoleensa. Moni muistelee onnistumisiaan peruskoulun

ainekirjoitustunneilla. Kustantaja Silja Hiidenheimo Teoksesta toteaa Suomen Kuvalehden jutussa (25/2014), että harva esikoiskirjailija on nykyisin täysin tuntematon ensimmäisen kirjansa julkaistessaan. Monet heistä ovat olleet mukana esimerkiksi antologioissa ja mahdollisesti osallistuneet johonkin kilpailuun. Monet ovat osallistuneet myös erilaisille kirjoituskursseille, esimerkiksi Kriittisessä korkeakoulussa tai Oriveden opistossa.

Suomen Kustannusyhdistyksen kustantajilta keräämän vuositilaston mukaan 67 % myydyistä kirjoista oli tieto- ja oppikirjoja ja vain 15,7 % kaunokirjallisuutta (ei sisällä lasten- ja nuortenkirjoja eikä sarjakuvia).

Myynnin jakautuminen kirjallisuuslajeittain
(kustantajien arvonlisäveroton myynti)

Kaavio1. Suomen Kustannusyhdistyksen myyntitilasto

Kirjailijoiden tulisi mielestäni opetella hyödyntämään sopivasti julkisuutta oman persoonansa rajoissa. Kaikkeen tottuu ja turtuu, vaikka julkisuudessa oleminen aluksi hermostuttaisikin. Kuva kirjailijasta syntyy pikku hiljaa mediassa. Reunamäki (2008, 30) kirjoittaa, että yhden toimittajan luoma kuva esikoiskirjailijasta vaikuttaa myös toiseen toimittajaan, jolloin syntyy esikoiskirjailijan imago, joka voi olla totuudenmukainen tai sitten ei ole. Myös se muokkaa kirjailijan imagoa vetäytykö hän julkisuudesta eikä ole journalistien

tuntema (Reunamäki 2008, 30). Kirjamessuille on pakko mennä, joten siellä olosta kannattaa ottaa kaikki julkisuus irti.

Median murrostila vaikuttaa varmasti myös siihen mitä ja mistä kirjoitetaan sekä kuka ja missä kirjoittaa. Monet tuottavat sisältöä blogeihin (Seppänen et. 25.) oman kiinnostuksensa mukaan. Blogitekstejä on helppo jakaa sosiaalisen median muissa alustoissa. Kirjablogeja on paljon, ja niiden kirjoittajat jakavat toistensa kirja-arvioita ja vertailevat mielipiteitään kirjoista. Kirjabloggaajien mielipiteitä arvostetaan. Bloggaajat valitsevat vuosittain myös oman kirjasuosikkinsa. Blogistanian viime vuoden Finlandia-palkinnon sai ylivoimaisesti Anni Kytömäen Kultarinta (53 pistettä), toiseksi tuli Tommi Kinnusen Neljäntienris-teys (37) ja kolmanneksi Pajtim Statovcin Kissani Jugoslavia (21).

Filosofian tohtori ja kirjailija Tiina Raevara kirjoitti maaliskuussa kolumnis-saan Suomen Kuvalehdessä (11/2015) huolensa siitä, ettei kirjoja enää oste-ta. Syy ostamattomuuteen johtuu osittain tämän ajan huonosta taloudellisesta tilanteesta; on pakko säästää jostain, joten kirja on otollinen kohde. Harva on valmis maksamaan kovakantisesta teoksesta kolmisen kymmentä euroa. Kii-reinen aika ja stressaava työ vievät energiaa ihmisistä; vähäisestä vapaa-ajasta kilpailee moni muukin harrastus. Raevara muistuttaa lisäksi median yleisestä murrostilasta, joka vaikuttaa myös kirjoihin. Tämä välivaihe on han-kala. Sähkökirjoihin erikoistuneita pienkustantamoja syntyy koko ajan lisää. Melkein kuka tahansa voi olla kirjailija ja kirjoittaa ja julkaista oman kirjan. Raevara toteaa myös seikan, jolla varmasti on merkitystä yhä enemmän ja enemmän tulevaisuudessa: uutuuskirjat ja – kirjailijat kaipaavat näkyvyyttä lehtiarvosteluissa, mutta lehdet supistavat jatkuvasti kulttuurisivustojaan. On siis löydettävä uusi tapa näkyä ja tulla nähdyksi.

6.2 Lopputyön arviointi ja idea jatkotutkimukseen

Niin kuin lopputöiden kanssa monesti käy, myös minulla loppui aika kesken. Se näkyy valitettavasti muun muassa suppeahkona aiheen käsittelynä, mutta toisaalta enempää aineistoa ainakaan näistä kolmesta esikoiskirjailijasta ja valituista kolmesta lehdestä ei tarkasteluajankohtana edes ollut saatavilla. Lehtikirjoituksia olisi kyllä löytynyt enemmän sanomalehdistä eri puolella maata kirjailijan oman asuinalueen mukaan.

Kirja-arvioita olisi löytynyt runsaasti monien kirjabloggaajien kirjoituksista. Näiden kolmen esikoiskirjailijan suosio ja kiinnostus oli suuri juuri bloggaajien keskuudessa. Kirjabloggaajat myös usein linkittävät toistensa blogeja, ja on myös kirja- ja kulttuuriblogeihin erikoistuneita sivustoja.

Jatkotutkimus tälle aiheelle voisi ollakin selvittää, miten kirjabloggaajat käsittelevät tuntemattomia esikoiskirjailijoita. Mikä saa bloggaajan kiinnostumaan jostain uudesta ja tuntemattomasta kirjailijasta, josta ei tiedetä mitään ja jonka ”kädenjälki” on vielä tuntematon. Mielenkiintoista olisi myös selvittää, keskittyvätkö bloggaajat johonkin tiettyyn kirjallisuuden lajiin vai lukevatko he erilaisia kirjoja oman mielenkiintonsa ja kirjojen saatavuuden mukaan.

Opinnäytetyön kirjoittaminen on ollut kokonaisuudessaan opettavainen ja mielenkiintoinen prosessi. Koska olen kirjaihminen ja suorittanut myös kustannustoimittajan ja libristin opintoja, aihe kiinnosti minua kovasti. Kaikesta saa ja oppii aina uutta tietoa. Tämän tutkimuksen tehtyäni tarkastelen varmasti kirjailijahaastatteluja ja kirja-arvosteluja jatkossa hieman uusin silmin.

7 Lähteet

HAASTATTELUT:

Numminen, Tuija. 2012-2014. Cult24 Magazinen kirjailijahaastattelut.

LÄHDELUETTELO:

Aikakauslehtimedia.

Luettavissa: www.aikakauslehdet.fi. Luettu 4.5.2015

Faktana, kiitos! Haaga-Helian journalismiseminaari 2015. 7.5.2015

Heikkinen, Vesa & Hurme, Tuure. 2008. Hölynpölynimuri. Otavan Kirjapaino Oy. Keuruu.

Nieminen, Hannu & Pantti, Mervi. 2012. Media markkinoilla. Johdatus joukkoviestintään ja sen tutkimukseen. Vastapaino. Tampere.

Puro, Jukka-Pekka. 2004. Onnistu viestinnässä. WS Bookwell Oy. Juva.

Rantanen, Lasse. 2007. Mistä on hyvät lehdet tehty. Libris Oy

Reunamäki, Minttu. 2008. Esikoiskirjailijan markkinointi ja julkisuus. Suomen kirjallisuuden pro gradu -tutkielma. Tampereen yliopisto.

Seppänen, Janne & Väliverronen, Esa. 2013. Mediyhteiskunta. Vastapaino. Tampere.

Kustantajien sivut. Kirja- ja kirjailijaesittelyt. wsoy.fi, gummerus.fi, otava.fi

Lehtien esittelysivut. menaiset.fi, kodinkuvalehti.fi, suomenkuvalehti.fi

<http://www.omaikalehti.fi/>

Raevaara, Tiina. Kolumni Suomen Kuvalehdessä. 13.3.2015. Luettu 7.5.2015.

Suomen Kirjasäätiö - Suomen Kirjasäätiö, uettavissa:www.kirjasaatio.fi/ Luettu 24.5.2015

<https://tulenkantajat.wordpress.com/tulenkantaja-palkinto/> Luettu 24.5.2015

<http://tuima.fi/>. Haaga-Helian toimittajaopiskelijoiden verkkolehti.

Wikipedia. Luettu 23.3.2015, 5.5.2015, 24.5.2015

Yippee 2015 –tutkimus. Sanoma Kids Media ja TSN Gallup Oy, 2015.
Helsingin Sanomat 8.5.2015

HelMet.fi

Kirjastot.fi

kirjavinkit.fi